

είφημοι άλλοτε πυγμαίοι, είνε σήμερα κ' αυτοί τυφλοί. 'Ο Ροντίς πάλιν, ο άλλοτε πρωταθλητής του κόσμου στην πυγμαχία, δέν βλέπει, παρά άπό τό ένα μάτι μόνο. Πάριν συναντήθη στην 'Αμερική για τελευταία φορά μέ τόν τρομερό μυγάδα ποτζέξερ Κίντ Τσοκολάτ, κατάλαβε ότι λιγόστευε τό φώς του και πήγε νά ζητήσει τή συμβουλή ενός γιατρού.

—Σήμερα είμαι βέβαιος ότι μπορώ νά σάς σώσω τό ένα μάτι... του άπάντησε ο 'Αμερικανός οφθαλμίατρος. Αύριο, άν λάβετε μέρος στό «μάτς», δέν σάς έγγνωμα για τίποτα...

'Ο Ροντίς, πώ φρόνιμος άπό τόν Φρανσί Σάρλ, έγχατέλειψε άπό τότε τήν πυγμαχία και σήμερα μπορεί νά... παρακολούθη τό πυγμαχικά «μάτς» τών παλιών φίλων του.

Μιά άλλη τραγική τύχη τών πυγμαχών είνε ή τρέλλα. 'Ο 'Αλμπερτ Μπαντού, ο περιφημος 'Ελβετός πυγμαχός πού ήταν πρωταθλητής τής Εύρώπης, βρίζεται σήμερα σ' ένα φρενοκομείο. Ο Μπίλλν Μάθιους, ο «ελαστικός πυγμαχός», όπως τόν έλεγαν στην 'Αμερική, τρελλάθηκε άξαρνα άπάνω στό «ρίνγκ» κ' άρχισε νά καταφέρει τρομερές γροθιές στον διατηρητή του «μάτς»! 'Ο Λέννας πάλι, 'όστερ' άπό μία σειρά πυγμαχικών επιδείξεων μέ τόν Καρπαντιέ, κατόησε στό φρενοκομείο.

'Ο Κρίκι, ο πασίγνωστος πυγμαχός, συναντήθηκε ένα βράδυ στην Αυστραλία μέ τόν μαύρο Ντέντισο. Κι' όσο ο Κρίκι χιτώσε μέ περισσότερη δύναμη, τόσο περισσότερο γελοίοσε σαρκαστικά ο μαύρος αντίπαλός του. Αιτά τά γέλια κράτησαν ως τό τέλος του «μάτς» και τότε μόνο κατάλαβαν όλοι ότι είχε τρελλαθή άπό τίς γροθιές ο δυστυχισμένος Ντέντισο!..

Μά κ' ο Κρίκι, ο πρωταθλητής του κόσμου, αναγκάστηκε 'όστερ' άπό λίγο καιρό νά έγχατείσει τό «ρίνγκ». Είχε έξαντήληθι άπό τίς αιμοπτώσεις...

Τό πώ μαρτυρικό τώρα τέλος άπ' όλους, τό είχε ο Βιττέ, ο άλλοτε πρωταθλητής τής Γαλλίας στην πυγμαχία. 'Ο Βιττέ στό τελευταίο του «μάτς» μισοτρελλάθηκε άπό τά χιτώματα του αντίπαλου του και παράτησε άπό τότε τό «ρίνγκ». 'Υστερ' άπό λίγα χρόνια, είχε γίνει καλά κ' είχε καταφέρει νά διορισθι ως δασοφύλακας. Μιά ημέρα μάλωσε κ' ένα συνάδελφό του και τόν σκότωσε. Κι' ο Βιττέ πέθανε στα κάτεργα τής Γουάνας, σαν τόν πώ κοινό και τόν πώ άπαισίο εγκληματία...

Πόσοι λοιπόν άπό τούς φιλάθλους και τούς θαυμαστάς αυτών τών μαρτυρικών άθλητών Ξέρουν τήν τραγική κατάνια τών ειδώλων τους;

"Ίσως κανείς!..

ΛΥΚ ΝΤΟΡΝΑΙΝ

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Στην κορυφή ενός καταπράσινου λόφου στεκόταν ή θεά Τύχη όλόφθη, κρατώντας στα χέρια της τά πλούσια κ' όνειρενά της δώρα.

"Έξαρνα, μακρινά, πέρα, σε δυό αντίθετα μονοπάτια, φανήκαν δυό νέα, δυό όμορφα παλληκάρια πού προχωρούσαν προς αυτήν. 'Η Τύχη σκέφτηκε τότε και 'όστερα φώναξε στους δυό νέους:

—"Όποιος άπό σάς φτάσει πρώτος έδώ στην κορυφή του λόφου, θα πάει τά δώρα μου.

'Ο ένας άπό τούς δυό νέους βάδιζε άργά μα σταθερά. 'Ηταν σοβάρος και φρόνιμος. 'Εμοιαζε κ' άνθρωπο πού ανακατεύεται σε επιχειρήσεις και έμπορία.

'Ο άλλος βάδιζε βιαστικά μέ ξαφνικά σκιωτήματα χαράς. 'Ηταν λυγερός, όραιοός, χαρούμενος κ' ένθουσιώδης.

'Η Τύχη γύρισε σ' αυτών τήν προσοχή της κ' ευχήθηκε κρυφά νά φτάει πρώτος κοντά της.

"Άλλοστε ή άπόστασι πού τή χωρίζε άπ' τόν ένθουσιώδη νέο, ήταν πολύ μικρή, ενώ ο άλλος βρισκόταν άκονια μακριά.

"Έξαρνα, σε μία στροφή του μονοπατιού, μία πολύχρωμη πεταλούδιτσα πέταξε μπροστά άπ' τό χαρούμενο νέο.

'Εκείνος πήδησε νά τήν πιάσει, μα δέν τήν πρόφτασε.

'Η πεταλούδα πετούσε τώρα στο γαλανό ουδανό, ενώ ο ένθουσιώδης νέος μέ τήν ποιητική ψυχή είχε άπομείνει άκίνητος και τήν παρακολούθησε έπιστατικός.

Στό μεταξύ ο άλλος, ο πρακτικός νέος, είχε προχωρήσει άρκετά.

Τού κάκου ή Τύχη κοιτούσε τόν ρομαντικό νέο, λαχταρώντας νά γυρίσει κρυμμά φορά τό βλέμμα του και νά τήν άντικρίσει. Αιτός ξεφύλλιζε τώρα τριαντάφυλλα θλιμμένους, γιατί τούφυγε ή πεταλούδα, ενώ ο άλλος μέ τό σταθερό βήμα, ο πεζός κ' άχαρος νέος είχε φτάσει στην κορυφή του λόφου κ' άρπαξε άπ' τά χέρια της Τύχης τά πλούσια δώρα της.

'Ο ποιητής είχε άποτύχει.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

(Του 'Ιταλού ποιητού GIOVANNI MELI)

"Ω! κλαίει ή λύρα μου μέ παράπονο, βαρύν με δέννει καϊμός, όήμε!.. Τό άσμα νεκρώνεται τό παραγμόνιο, ώ! τ' είνε τούτο, πέ: μου, ουδανό!..

Μούσα, κ' άρνήθηκες; Γιατί κιντάξεις τό βράχο έκείνο τό φρεβόο;.. Χλωμή κ' άκίνητη γιατί τρεμάξεις μέ πόνο βλέμμα, μέ ματι υγρό;

Πέφτει άπ' τά μάτια μου ή σκέπη!.. όίμενα!..

"Απ' τό άρροαία τό βραχίονο.

Τρέχει μέ βήματα γοργά, άνοιγμένα τής Λεσβου ή κόρη προς τό γαρμό...

Σχορπάει τήν κόμη της γύρω τ' άγέρι, τά χέρια άπάνω... Χτυπά ή καρδιά... Χλωμάζει ή όψη της σαν θεαφορέι, τρέχει στού τάφου τήν άγκαλιά...

Βλέμμα σπυδρόλοο κ' άγριωμένο τότε βυθίζει στον ουδανό, τότε διαγράφετο και φοβισμένο κάτου στο χάος τό σκοτεινό!..

Μά πάλι έφρένισε, πάλι κινείται και τρέχει, τρέχει μέ μάν όρη μέσα στις φλέβες της θαροεί και σιέται άκόμια ή φλόγα της ή σταθερή...

"Ω! στάσου άλόγιστη!.. Ποιθε σε φέει πάθος μεγάλο, πάθος τρελλό;.. Πώς τρέχεις γρήγορη σαν περιστέρι στού άητό τό νύχι τό ζωηρό;..

Πιζρός ο θάνατος και τήν καρδιά σου, μήν τή νεκρόση τήν άπάλη, καρδιά πού έλάλησε τό όνειρενά σου σε νύχτα όραιο κ' έρωτική...

Μια λέκ' άθάνατη, τού 'Ορφέα ή λύρα, νικάει τό Χάρο στα βάθη εκεί... Μά κ' άπ' τόν Πλάτονα πόσο μία μοιρα σε δέννει έσένα, ποικρα σκληρή!..

"Αχ! πάν τά λόγια μου προς τόν άγέρα στο βράχο γέρνει... γέρνει... Θεέ!.. Δειλάει τό μάτι μου... Βρονταί έκεί πέρα και τήνε πνίγει τό κύμα!.. Όήμε!..

"Αφρίζει ή θάλασσα και γουργουλιάζει πνίγοντας μέσα κάθε πνοή, και τ' άνάερα μέ μιάς ταραζει πού οβυώντας: «Φάων!.. Φάων!..» φωνεί.

Μέσ' άπ' τά κύματα, μαύρα φουρώντας, κλαίει ή νεράιδες κ' εύθής στη γή τά βέλη του έρωτα χάμου πετώντας ή 'Αφροδίτη σπάνει κ' όδηγ!..

Τώρα τή λύρα τους τής Πίνδου ή Μούσες και ο 'Απελλων πετούν μέ μιά, Σειρήνες όμορφες Ξανθομαλλούσες θεηνοίν μέ δάκρυα θεριά, θεριά!..

Μετάφρ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ

(Του 'Αμερικανού FRANK SWEET)

"Αφροαία τά κύματα τόν ήλιο όχοδ προσμένουνε πού άργά τόν συντρεφένουνε τά σύννεφα άπό πίσου. Στα κύματα ή ψαρόβιαρες άνεβοκατεβαίνουνε και του πελάου σφυρίζοντας, κρατεί ο βοριάς τό 'ισο...

"Εκρήφθη ο ήλιος κ' έγειρε σ' άγριωπά νερά και τό σκοτάδι στο νησί άγάλια-άγάλια πάνει. Κλαίν τών ψαράδων τά παιδιά κ' ή μάνας στην (Ξηρά.

Μετάφρ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

